

ΖΙΖΑΝΙΟΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ, ΣΑΤΤΡΙΚΗ ΠΕΡΦΕΤΑ,
ΠΟΥ ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΣΤΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΜΟΛΦΕΤΑ.

Τρίτον ἔχω χρόνον
σ' τ' Ἀργαστόλι θρόνον.

ΤΡΙΣ τοῦ μηνὸς « Ζιζάνιον » πρὸς τὸ παρὸν θὰ βγάω
ὁσάκις μένων ἄεργος δὲν ἔχω τί τὰ κάνω.
ἂν ὅμως ὑποστηρίξω μοῦ δῶστε πατριῶται
τετράκις σὰς ἐπύσχομαι γὰρ τὸ ἐκδίδω τότε,
πλὴν ἐπειδὴ στεροῦμεθα χρημάτων κατ' αὐτὸς
ἀνάγκη πᾶσα γάχωμε κι' ἡμεῖς συνδρομητάς.

Τοῦ Ὀκτωβρίου δύο
μᾶς ἄρπαξε τὸ χρυσό.

Χίλια δυτακόσια κι' ἑννεήντα τέσσαρα
πάλιν ὁ Μογγόλος φίλος μὲ τὸν Καίσαρα.

Πέντε δὲ φράγκα χάριτω ὁ προπληρόνων μόνον
συνδρομητὴς μας γίνεται εὐθὺς γὰρ ἓνα χρόνον
κι' ἂν εἶναι σ' τὴν ἀλλοδαπὴν χρυσᾷ θὰ στείλῃ ἔξω
γὰρ τὰ μπόρεση ὁ Μαρῆς στὰ ἔξωδα γ' ἀνθέξῃ,
νὶ συνδρομαὶ θὰ δίδονται ἀμέσως πρὸς ἐμένα
τὰ φύλλα δὲ ὡς πάντοτε δέκα λεπτὰ τὸ ἓνα.

Νούμερα τρία μ' ἄλλα σαράντα
δὲν λησμονᾶω τὴν κουερναντιᾶ.

Καὶ μερικὰ δημοτικά.

Ἀγαπητέ μου δήμαρχε καὶ σύμβουλοι τοῦ δήμου
καθ' ὅλα θντε; ἄνθρωποι πολὺ καλλίτεροί μου
μαθὼν τὰς τελευταίας σας καὶ γὰρ συνεδριάσεις
καθ' ἃς ἐπραγματεύθητε περὶ ὑποτροφίας,
ἄξιοι ἐκτιμήσεως εἶπα πῶς εἴσθε πάσης
ὡς ζῶντες ἀπαξάπαντες ἐν πνεύματι σοφίας.

Εἰς τὰ ταμεῖα μας λοιπὸν ὑπάρχουν περισσεύματα !
μὰ γὰρ ἀλήθεια ἄρα γε, ἡ μᾶς τὰ λέτε ψεύματα ;
Κολέ τί δήμος εὐτυχὴς ὁ τῶν Κρανίων οὗτος,
ἀφοῦ ἐν τοῖς ταμείοις τοῦ ὑπάρχει τόσος πλοῦτος
ποῦ σ' τῶν συμβούλων τὰ μαγαλὰ ἐμβάλλει τόσον ζόφον
ὥστε νὰ στέλλουν σκέπτονται ντουζίνες ὑποτρόφων.

Δὲν μᾶς τὸ λέγετε λοιπὸν, μὴ ὥρα πηδὸ μπροστὰ,
πῶς εἶναι τὰ ταμεῖα μας ὑπέρποτε μετὰ ;

τόρα ποῦ ὡς ἐκ τῆς τιμῆς τῆς πλήμονος σταφίδος
θὰ φᾶμε μέλι ἄχριον καὶ κρέατα ἀκρίδος,
ἐξ ὧν, ὡς ἀναφέρεται ἐν ταῖς γραφαῖς Κυρίου,
ἐτρέφετο κι' ὁ ἔνδοξος υἱὸς τοῦ Ζαχαρίου.

Δὲν σὰς ἐκπλήττει ἡ πληθὺς τοσοῦτων φιλοσόφων,
ποῦ θέλετε τὴν ἐγγραφὴν καὶ νέων ὑποτρόφων ;
δὲν βλέπετε ποῦ σήμερον γιатроὶ καὶ δικηγόροι,
γὰρ μιὰ δεκάρα σφάζονται καθάπερ οἱ κοκόροι,
καὶ προσπαθοῦνε μοναχὰ νὰ ὀμιλοῦν μὲ γλύκα,
εἰς ὅσες μαῖμούδησες ὑπάρχουνε μὲ προῖκα.

Ὡς σεβαστὰ καὶ φιλτατὰ τοῦ συμβουλίου μέλη,
παῦ τῶν Κρανίων ὁ λαὸς ἐμπιστοῦς τοῦ σὰς στέλει,
μόνον ὁπότεν ἀπορος ἀναφανῇ τις νέος,
ἐκτάκτου ἱκανότητος κι' ἐκτάκτου εὐφυίας,

ὁ δῆμος εἶν ὑπόχρεος νὰ χορηγῇ γενναίως βοήθημα γιὰ νὰ σταλλῇ, ἔστω καὶ σ' τὰς Ἰνδίας.

Ἄλλ' ὅταν πνεῦμα ἑξοχον τοιοῦτον δὲν ὑπάρχει, μοῦ φαίνεται πῶς τὸ μυαλὸ τοῦ σεβαστοῦ Νομάρχου ἐκ πρώτης ἀντιλήψεως εἶν ἱκανὸν νὰ κρίνῃ, ἂν ὁ λαὸς ψηφίσματα τοιαῦτα ἐπικρίνει, πολὺ δὲ μᾶλλον σήμερον ποῦ βούνευρον πενίας μαστίζει τὴν ἀδύνατον ψυχὴν τῆς κοινωνίας.

Τότε, θὰ ἔλεγε καθεὶς καλλότατα τοῦ δήμου «θέλω κι' ἐγὼ νὰ κάμετε δετόρο τὸ παιδί μου ἀφοῦ καὶ χρήματος κοινοῦ πληροῦνται τὰ ταμεῖα καὶ πνεύματος διακρίσεις δὲν γίνεται καμμία.»

Ἐκαμε λάθη ἄλλοτε ὁ δῆμος, συμπολίται, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔσαι θεὸς νὰ κατηγορηθῇ ὡς λόγου χάριν ἦτανε, ἀδέξια κουταμάρα, ν' ἀφήσῃ ἔτσι νὰ χαθῇ τὸ πνεῦμα τοῦ Χατζάρα που ἡμποροῦσε σήμερα νᾶναι μὲς τ' Ἀργοστόλι.

Γιατὶ λοιπὸν ν' ἀδικηθῇ ὁ συμπολίτης οὗτος, ἐνῶ ὑπῆρχεν ἀφθονος τοῦ δήμου μας ὁ πλοῦτος; Ἄν τότε δὲν ἐφαίνετο ὁ δῆμος μας πανοῦργος νὰ π' ὁ Χατζάρας βέβαια θὰ ἦτανε χειροῦργος καὶ θάπινε κάθε κυρὰς τὸ χέρι καὶ τὸ πόδι, κι' ὅχι ποῦ πιάνει σήμερα σουβλὶ καὶ καλαπόδι, καὶ μετ' αὐτῶν θὰ ἔλεγε πολλὰ ἐκ τοῦ πλησίον καθὼς οἱ περιώνυμοι γιανοῦ τῶν Παρησίων.

Δὲν θάτανε εὐτύχημα γιὰ τὴν Κεφακλονιά ἂν ἔβγανε μηχανικὸ τὸ Γιάννη τὸν Ἀνιά; ποῦναι παιδὶ αἰκίτικο, ποῦνε παιδὶ ξιφτερί, κι' ὅτι κι' ἂν δῇ τὸ μάτι του τὸ κάνει μὲ τὸ χέρι; Γι' αὐτόνε δὲν ἐκάμανε καμμιὰ οἰκονομία νὰ μάθῃ γιὰ τὴν τέχνην του τοῦλάχιστον χημεία, παρ' ἔμειν' ὁ κακόμοιρος μ' ἑμᾶς τοὺς ξυλοσκίσηδες καὶ Φωτῶνε καὶ Λαμπρὴ νὰ κομοδάρε ψίστιδες.

Δὲν εἶναι μᾶλλον εὐγλωττος ὁ ἄπορος Σουσάνης, ἀπὸ πολλοὺς διδάκτορας τῆς ἐπαρχίας Κράνης;

ὁ δῆμος ὅμως δυστυχῶς παρέβ' ἔψε κι' ἐκεῖνον ἐπιψηφίσας τὴν ταφὴν ὑδραγωγῶν σωλῆων οἵτινες μένουσιν κενοὶ ὑπὸ τὴν γῆν φθιρόμενοι τοὺς πρωταίτιους τῆς οἰκτρᾶς ταφῆς των καταρώμενοι.

Ἀλήθεια τί σκληρόκαρδοι αὐτοὶ οἱ Κεφαλλῆνες νὰ πᾶ νὰ θάψουν ζωντανούς τόσο κακὸ σωλῆνες! Καὶ δὲν ἠρκέσθησαν σ' αὐτὸ τὸ μέγιστον κακὸν ἀλλ' ἐγελοιοποίησαν καὶ τὸ ἡλεκτρικόν! κι' ἐνῶ ἀλληλεκτρίζοντο ἐκ τῆς ψευδοῦς χαρᾶς των ἡγνόουν πῶς καὶ ποῦθεν ἐχάνετ' ὁ παρὰς των.

Ὡ δῆμαρχε καὶ σύμβουλοι καὶ σεῖς οἱ ἀστυνόμοι, φροντίσατε καλλίτερον νὰ παστρευτοῦν οἱ δρόμοι, γιατί καθὼς ἐπέρασα προχθὲς ἀπὸ μιὰ στράτα ἐπάτησα τυχαίως πῶς μιὰ κίκομοῖρα γάτα, ποῦ ἡ καυμένη μόλις τρεῖς Μαῖους ἀριθμῶσα γενναίως ἡτοκτόνησε ματαιίως ἀγαπῶσα καὶ τὴν ὁποίαν, καίτοι, φεῦ, συνήντησε πολλάκις, δὲν εἶπε νὰ τὴν θάψουνε, ὁ ἀσπλαχνος Μαρκάκης!

Φροντίσατε ἀρμόδιοι πρὶν γεννηθοῦν μικρόβια ποῦ νὰ κολλοῦν σ' τὸ σῶμα μας ξανθήματα Ἰώβεια, καὶ τότε — ὁ μὴ γένοιτο — ἡ κάθε δεσποσύνη ἀναγκασθῇ μὲ βύσσαλο τὸ σῶμα τῆς νὰ ξύνῃ, ἀντὶ ποῦ τότε μὲ κοκρὲμ καὶ μὲ πορὰτ τ' ἀλείφει, ἀφ' ἧς ἡμέρας γεννηθῇ, ὡς δέου γένῃ νύφη.

Ἄν περισσεύουν πράγματι τοῦ δήμου μας ποράδες, ἂς λάβει κάποια πρόνοια γιὰ μερικὰς κυράδες, ποῦ ἀνενόχλητα καθεὶς ἀνήθικος τὰς σύρει, ἐμπρὸς εἰς τὰ παράθυρα τοῦ κάθε νοικοκύρη, γεννῶνται δ' οὕτω σκάνδαλα ἐν ταῖς οἰκογενείαις, ποῦ ἀλλῶς δὲν τελειώνουνε παρὰ μ' αὐτοκτονίες.

Πῶς ὑποτρέφους, κύριοι, νὰ στείλωμεν ζητεῖτε ἀφοῦ ὁ δῆμος καὶ αὐτοῦ τοῦ ὕδατος στερεῖται; πῶς εἰς δαπάνας περιττὰς ὁ δῆμος μας ν' ἀνδᾷ ἀφοῦ δὲν ἔχει οὔτε καὶ πετρέλαιον νὰ φέξῃ; Περίεργον μοῦ φαίνεται καὶ φοβερόν συνάμα πῶς ἐψηφίστε μερικοὶ, τέτοιο γελοιο πρᾶμα.

Ἀγαπητέ μου δῆμαρχε καὶ σεῖς οἱ σύμβουλοί του, εἶναι βεβαίως ἱερὸν τὸ χρῆμα τοῦ πολίτου, καὶ πρέπει πᾶσα ἀρετὴ σ' ἐνέργειαν νὰ τίθεται ὁσάκις γιὰ ζητήματα τοιαῦτα διατίθεται. Εἶναι πτωχὸς ὁ δῆμος μας καὶ καταχρεωμένος, οἱ δὲ ὑποτροφίαι του θὰ λείψουν ἐπομένως.

Τοιαύτη γνώμη, κύριοι, ὑπάρχει πορ' ἡμῖν, τοῦ δὲ Νομάρχου σεβαστῇ ἡ θέλησις.

Ἀμήν.

Γράφω λέγους στίχους ἀνεπιτυχεῖς, γιὰ τὰς ἐρχομένας ἐκ τῆς ἐξοχῆς.

Καλῶς μᾶς ἐκοπιάσετε, κυρίες σὰς βλέπω κι' ἡ καρδιά μ' ἀναγαλλιάζει, καθ' ὅσον μὲ τὲς φίνες σας μωρίες καρβέλια τὸ «Ζιζάνιον» μοῦ βγάζει.

Ἄς ἤξερα τρεῖς μῆνες ἐν ἀνέσει, τί σχέδια ὁ νοῦς σας νὰ κατέβασε πρὸς δὲ τ' ἀφορεσμένο σας βελέσι ὁπόσους μεσουράνια ν' ἀνέβασε! Δὲν σκέπτεται λοιπὸν καμμιὰ πλουσία, πῶς ἐρχεται δευτέρα παρουσία;

Τὸ φρούτο σας, στεγνὸ καὶ μυρουδάτο ἐδόχτησ' ὁ Θεὸς κι' εἰσιγουράρετε καὶ πρέπει τώρα ποῦρθετ' ἐδῶ κάτω καλλίτερον ἀπὸ πρὶν νὰ φιγουράρετε, σ' τὴ διαίτα, σ' τὰ λοῦσα σ' τὰ ζούρ-φιξ σας καὶ σ' ὅ,τι τέλος πάντων μεταξὺ σας συμβαίνει, ποῦ καθεὶς μᾶς τὸ μέρεται γιὰ τὸ ἐδῶ καὶ ὁ κόσμος περιστρέφεται.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
 ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΛΟΓΙΑ ΧΑΜΕΝΑ.

Σῶσωσ' ἡ φύσις ὠμορρεὰ καὶ θέλητρα καὶ νιότη, ἀλλὰ καὶ πλοῦτη δυστυχῶς ἡ τύχη σου μεγάλη, κι' ἔτσι, ποτὲ δὲν θ' ἀναβῇς σ' τὸν οὐρανὸν, διότι, ἀγάδια-γάδια ὁ παρὰς, σοῦ τρώει ὅλα τὰ ἄλλα.

Δὲν εὐτυχεῖς σοῦ φαίνεται πῶς εἶσ' εὐτυχημένη, ἐνῶ σὲ καίει ἀσπλαχνία ἡ φλόγα τοῦ παρὰ, καὶ τώρα, ἔρα μοναχὰ γὰρ νὰ σωθῇς σοῦ μένει, νὰ ξεπορτίσης δηλαδὴ μ' ἐμὲ καμμιὰ γρά.

ΦΑΝΤΕ ΜΠΑΣΤΟΥΝΗΣ.

Σ' τὸν Ἐδστάθιον ἐν βίᾳ, γιὰ τὰ νέα του βραβεῖα.

Ἄν τὰ μίση ἂν οἱ φθόνοι ἂν τῆς χώρας μας τὰ πάθη σὲ παρῆσαν ὦ Στάθη, ὅπως ὅποτε τρελλὸν, τὴν ἀξίαν σου κηρύσσει, ἡ Ἀμβέρσα τὸ Παρίσι κι' ὁ λαὸς τῶν Βρυξελλῶν.

Ἄν τοῦ Στάθη Χαροκόπου ἡ κακία ἡ μεγάλη, ἐνεργήσῃ νὰ σὲ βάλῃ, εἰς ἀκτίνα φωτακῆς, πέτοτον ὅσα κι' ἂν μοῦ κάρης εἰς τὸ πέτο σου δὲν βάνεις μερτὰ λλὸν Ἀμερικής.

ΔΙΑΤΡΙΒΗ

ΕΝ Η ΚΑΤΑΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΣ
 ΕΥΠΑΤΡΙΔΑΙ.

Ἀξιότιμε κ συντάκτα τῆς ἐφημερίδος «Ζιζάνιον».

Πρὸ ὀλίγου καρὸν συνδιαλεγόμενος μετὰ τοῦ ἐνταῦθα γυμνασιάρχου Σπυρίδωνος Παγκάλου καὶ μελετῶν αὐτὸς εἰς τὴν οἰκίαν μου διάφρα ἀρχαῖα ἐγγράφα τῆς οἰκογενείας μου, μοῖ ἔλεγεν ὅτι πολλοὶ ἔκλεψαν τὸ ἐπώνυμον τῆς οἰκογενείας μας καὶ γράφονται Πάγκαλι, καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοῦ, ἐνῶ ἐπώνυμόν του ἦτο Παλάστις, τὸ ἥλλαξε καὶ γράφεται

Πάγκαλης, ἐπειδὴ ἀγκαλὰ πτωχός, δὲν παραδέχομαι ἐπὶ τέλους ὁ καθείς νὰ κλέπτῃ τὸ ἐπώνυμον τῆς οἰκογενείας μου, ἕνεκα τούτου νομίζω καθήκον μου, ἐπειδὴ εἶμαι κάτοχος ἐξόχου προνομίου, ἀτελῆς, καὶ τὸ ὅτι ὅσον ἓνας προπάτωρ μου ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν πατρίδα τοῦ Κέαν, ὀνόματι Ματθαῖος Πάγκαλης, κατὰ τὸ ἔτος 1616 Φεβρουαρίου 6 ἐπῆγε εἰς Μεσσήνην, βασιλείον τῶν δύο Σικελιῶν καὶ ἐζήτησε νὰ πολιτογραφηθῇ ἐκεῖ, ἔνθα καὶ ἐγένετο δεκτός καὶ τοῦ ἐχορήγησαν, τόσον δι' ἑαυτὸν ὅσον καὶ διὰ τοὺς διαδόχους τοῦ τὸ προνόμιον νὰ μὴ πληρῶνῃ τέλη. Εἰς αὐτὴν τὴν πολιτογράφησιν ἰσχυρίσθη ὁ ἄνωθεν προπάτωρ μου, ὅτι τοῦ προήρχοντο ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ρωμαίους ἐπικυρωμένα ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν αὐτοκρατορίαν παρὰ τοῦ Φιλίππου Δ' τῆς Γαλλίας καὶ ἀπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σικελίας. Ὅθεν αὐτὸ τὸ αὐτοκρατορικὸν προνόμιον δὲν ἀνήκει εἰς ἄλλην οἰκογένειαν ἀπὸ τὴν ἐδικὴν μου ἐδῶ εἰς Κεφαλληνίαν, καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐνταῦθα γυμνασιάρχου Σπυρίδωνος Παγκάλου, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς κατάγεται ἀπὸ τὴν ἰδίαν πατρίδα τοῦ προπάτορος Ματθαίου Πάγκαλη Κέαν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ ἐξετάσαντες τὰ οἰκογενειακά μας σύμβολα εἶδαμεν ὅτι πληρέστατα ἀνταποκρίνονται τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα ἔχει τὸ σύμβολον καὶ εἶναι ἓνας ἀλέκτωρ (κοινῶς κόκορος) μὴ κορῶνα μὲ πέντε κορυφὰς καὶ ἓνα φεγγάρι. Τὰ αὐτὰ ἔχει καὶ τοῦ ἐνταῦθα γυμνασιάρχου Σπυρίδωνος Παγκάλου, ὥστε ὁ προπάτωρ μου Ματθαῖος Πάγκαλης εἶναι καὶ προπάτωρ τοῦ ἄνωθεν γυμνασιάρχου Σπυρίδωνος Παγκάλου. Ἡ οἰκογένεια Πάγκαλο, ἦτο ἀνέκαθεν ἐλληνικῆς καταγωγῆς, Βυζαντινὴ μὲν ἀλλὰ μὲ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπεσεν εἰς τὴν Ἑνετιάν διότι τότε ἤμαζε καὶ ἐξώμωσαν εἰς τὸν Λατινισμόν διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὰ προνόμια τῶν καὶ τὸν τίτλον τοῦ κόμητος, τὸν ὁποῖον εἶχον ἀλλὰ κατόπιν ἀπὸ φορὰν εἰς φορὰν ἐξελατινίσθησαν.

Τὸ προνόμιον τῆς Μεσσήνης ὅπερ εἶχε ἡ οἰκογένειά μου,

ὅταν ἦλθε ἀπὸ Μεσσήνην εἰς Κεφαλληνίαν ἓνας Ἀντώνιος Πάγκαλος καὶ ἐζήτησε νὰ πολιτογραφηθῇ, τὸ ἐκμεταλεύθη ἔμπορευόμενος εἰς πολλὰ εἶδη χωρὶς νὰ πληρῶνῃ τέλη. Αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὴν πολιτογράφησιν τῆς Κεφαλληνίας ἐπὶ Ἑνετικῆς Δημοκρατίας κατὰ τὸ ἄρθρον 3ον τῆς συνθήκης ἡ ὁποία ἐλαβε χώραν ἀναμεταξὺ τῶν μεγάλων δυνάμεων καὶ Ἑλληνικῆς κυβερνήσεως κατὰ τὸ ἔτος 1863 καὶ τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς λέγει, ὅτι θέλει διατηροῦνται τὰ πλεονεκτήματα τῶν Ἑπτανήσιων. Ἀλλ' ἐπειδὴ εὐρίσκεται σήμερον τὸ ἔθνος εἰς αὐτὴν τὴν δυσχερῆ θέσιν, οὐδέποτε θὰ θελήσω νὰ διαμαρτυρηθῶ ὅτι εἶμαι ἀτελῆς προνομιοῦχος, οὔτε καὶ ἡ λοιπὴ οἰκογένειά μου, ἀλλὰ καὶ ἡ Κυβέρνησις πρέπει καὶ νὰ βοηθήσῃ τὴν οἰκογένειάν μου ἡ ὁποία δὲν εὐρίσκεται εἰς καλὴν θέσιν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐγὼ ὁ ὑποφαινόμενος.

Αὐτὰ τὰ ἐλθέτω εἰς τὸν τύπον οὐχὶ διὰ τὴν Κεφαλληνίαν, διότι ἄλλη οἰκογένεια Πάγκαλη δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀλλοδαπὴν διὰ νὰ μὴ τολμήσῃ οὐδεὶς πλέον νὰ κλέπτῃ τὸ ἐπώνυμον τῆς οἰκογενείας μου. Ἐπὶ δὲ τῆς Σταυροφορίας ἦλθεν ἡ οἰκογένεια Πάγκαλη εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους.

Δέξασθε κ.τλ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Γ. ΠΑΓΚΑΛΗΣ.

Ἀργοστόλιον 27 76ρίου 1894.

ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ ΖΑΚΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

Γ. ΣΚΟΥΡΗ.

Κατασκευάζονται τὰ ὡραιότερα γλυκὰ διὰ γάμους καὶ τὰ ἐκλεκτότερα βρώσιμα. Πρὸς δὲ καὶ διάφορα γλυκύσματα διὰ γεύματα.

Πωλοῦνται δὲ μὲ τιμὰς ἀσυναγωνίστους.

ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Α. ΤΡΑΥΛΟΥ

ΕΦΑΜΙΛΛΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ ΑΘΗΝΑΙΚΩΝ

Γυρίσκονται ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς γραφικῆς ὕλης διαφόρων ποιότητων. Δέξιν καὶ ὅλων τῶν γλωσσῶν διὰ τοὺς μαθητάς, ὡς καὶ τὸ σπανιώτερον ἐλληνικὸν λεξικὸν τοῦ Α. Γαζή. Παρέχεται πᾶσα εὐκολία εἰς τὴν ἀγοράζοντα χονδρικῶς τὰ εἶδη τῆς γραφικῆς ὕλης.

Πρὸς εὐκολίαν δὲ τῶν μαθητῶν συνεστήθη καὶ ΒΙΒΛΙΟΜΕΤΡΙΟΝ ἐντός τοῦ καταστήματος.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγματίζως.